

DOM IN SVET

LETNIK 40

V LJUBLJANI, 15. AVGUSTA 1927

ŠTEVILKA 6

Ljubljanski in kamniški porcelan in majolika (Iz zbirke Narodnega muzeja)

Popotnica

Fr. Seljak

Svetel pas rimske ceste je sekal črn trikot zemlje, obdan od morja, v dve polovici. Na severni strani ognjene črte, tam, kjer se je vrsta holmov in dolinic znižala v močvirno ravan, v turobo jezera z ločjem in povodnimi pticami, je ležala vas. Plaho gnezdo plahih ptic pod belimi skalami.

Istra, domovina rodú, ki je odkupoval zemljo z znojem in krvjó. Istra skromnega veselja in velikih solza. Speča kot mati, ki ima dete na prsih in ga še v svojih sanjah doji in ji od bridkosti in gneva podrhteva srce.

Iz vasi je odmeval glas zvona, ura je odbila enajsto. Če bi človek stal na vasi, bi slišal dolg vzdih, ki je prišel od nekje in

se izgubil med hišami. Skozi lipo, rastočo na trgu pred cerkvijo, je prodirala svetloba. Iz župnišča, ki je samevalo široko in mračno ob boku cerkve, je lil skozi okna prvega nadstropja dolg snop luči in se zibal na listju drevesa.

Mladi župni upravitelj ta večer še ni spal. Glava ga je bolela, neznana tesnoba mu je polnila srce.

»Šimen, kaj ti je?« mu je dejala mati, preden se je poslovila. Sestra ga je premerila z dolgim pogledom; grenko se je nasmehnila, kakor da ga razume in ne more govoriti.

Zaklenil je vrata spalnice in sedel k mizi. Na mizi je sameval sredi knjig in papirjev, med črnilnikom in namizno uro črn križ, ki je rasel kot cvet iz bele lobanje. Kristus na njem je bil bel kot lilija. Iz grenko lepe